

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 545

משכיל לדוד

פרשת יתרו

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לראות את הקול

"וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השופר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" (שמות כ. טו)

"וכל העם רואים את הקולות". פליאה נשגבה ממני; והלא דרך העולם לשמוע קולות ולא לראותם, ומה מקום לכתוב בתורה לשון ראייה במקום שיש להשתמש בחוש השמיעה? ואפשר להסביר בדוחק שיש לקרוא את הפסוק "ויראו מן הקולות", שלא לשון ראייה יש כאן אלא לשון יראה, שפחדו מקול השופר ההולך ומתעצם על ההר שכידוע קול השופר מסמל או מלחמה, או יום דין. אך אין מקרא יוצא מידי פשוטו ויש להבין את כוונת הכתוב. ונראה להסביר פסוק זה על דרך המוסר שהמילה 'רואים' היא מלשון הנאמר (תמיד לב, א) "איהו חכם הרואה את הנולד", שבני ישראל היו בבחינת חכם הרואה את הנולד. אך לכאורה אף לשון ראייה בפסוק זה אינה במקומה, שביכולתו של האדם לנסות לחשב ולצפות את עתיד לקרות עימו, אך אין לו שום השגה לראות במפורש את העתיד לקרות ולהיוולד בעתיד ואם כן לא שייך לומר בכך לשון ראייה. ועל כן נראה לומר שמשמעות הפסוק היא שחכמתו של האדם תלויה ועומדת בזה שהוא צופה ורואה למרחוק את תוצאות מצוותיו, האם מצוותו נעשית בשלמות לשם שמים, או חלילה יש בה שמץ של גגם ופסול ועורבבו בעשייתה מניעים שאינם טהורים, ויצא שקיום מצוה זו היא כמצוה הבאה בעבירה וראוי היה שלא נעשתה משנעשתה.

וככל שאדם משקיע מחשבה עמוקה יותר בציוור הדברים הוא יכול לדמיין ממש עין בעין את אשר עתיד לקרות ולהתרחש כתוצאה מקיום מצוותו, ואם אכן האדם מקיים את המצוה מתוך רצון למלא את רצון ה' ולהאדיר שם שמים בעולם, אזי הוא זוכה לסיעתא דשמיא מיוחדת שלא תצא תקלה תחת ידו.

על הפסוק (משלי י, ח) "חכם לב יקח מצוות" פרשו חז"ל (סוטה יג, א) שפסוק זה נאמר על משה רבנו, שבשעה שכל עם ישראל היו עסוקים בביות מצרים נתעסק משה רבנו בעצמות יוסף. ונתעוררתי לשאול מדוע פסוק זה אמור על משה רבנו בדוקא, הרי עם ישראל גם כן היו עסוקים במצות ה' בשעה שנטלו את ביות מצרים, שהרי נאמר לאברהם אבינו (בראשית טו, יד) "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", ומשמע שמצוה היא על עם ישראל לקחת את רכוש מצרים בכדי שהבטחת ה' לאברהם תתקיים במלואה, ואילו לא היו נוטלים מן הביזה היה נחשב להם כאילו ביטלו ממצות ה'. ואם כן קשה מדוע רק למשה לבדו עלתה

ההתעסקות כהתעסקות במצוה, והפסוק האמור לעיל לא מתייחס כלל לעם ישראל שגם הם היו עסוקים במצות ביות מצרים?

ויש להשיב שאמנם בני ישראל נצטוו על ביות הים, אך בשעה שהיו עסוקים בנטילת הרכוש לא ראו וחשבו על קיום מצות ה', אלא תאוות הממון והרכוש תפסה את כל ישותם, ולכן נחשב להם כמצוה הבאה ללא הכנה של ממש לקחת מביות מצרים בציווי ה', ולכן לא נאמר הפסוק "חכם לב יקח מצוות" גם עליהם.

ואילו משה רבנו היה בבחינת "איהו חכם הרואה את הנולד", שבשיעור קומתו ועוצמת רוחו יכול היה לחשב את התוצאה הרחוקה של נטילת הממון ולכן העדיף להתעסק בעצמות יוסף בבחינת עוסק במצוה פטור מן המצוה. ומן הסתם משה רבנו לקח דבר כל שהוא ממצרים כדי לקיים את ציווי ה'. ועוד נראה שהרי משה היה נחשב לבנה של בתיה בת פרעה, ואף היא הלכה עמהם למדבר ומן הסתם אף היא לקחה מבית אביה חפצים, ואם כן זה נחשב שמושה רבנו יצא גם כן ברכוש גדול.

ומכיוון שעם ישראל לא השתדלו לצייר לעצמם את העתיד להיוולד ולקרות כתוצאה מאותה לקיטה בהולה של רכוש מצרים, הרי שנתערבו בביזה שיקולים זרים של תאוות הממון והרכוש ולכן אותו רכוש בסופו הוביל אותם לחטא העגל, שמרכוש זה הביאו לפני אהרן והקימו את דמות העגל.

הנלמד מזה - הקב"ה מברך את האדם בעושר לא בכדי שיוציא כספו להבל ולריק, אלא משום שרוצה לחנכו למתן צדקה ותמיכה בנדכאים ונחלשים. אך לעיתים האדם הופך את היוצרות ומסתכל על הממון שברשותו כאל המטרה עצמה ולא כאמצעי להשגת המטרה וזוהי כמצוה הבאה בעבירה, הנובעת מכשל ופגם ביכולת לצפות ולחזות את הנולד.

אך לאחר כל זאת זיכרו עם ישראל את עצמם במשך חמישים יום, עד כדי כך שעם ישראל בזמן מתן תורה הקדימו נעשה לנשמע, ומשמע שהגיעו בכך לדרגת המלאכים המקבלים על עצמם לבצע את שליחות הקב"ה עוד בטרם יודעים מהי השליחות שתוטל עליהם. ולמעשה בזה שעם ישראל הקדים נעשה לנשמע הוא ראה את הנולד, שברום מעלתם הנשגבה כדרגת המלאכים יכלו לצפות ולראות למרחוק את התוצאה של קבלת התורה וזהו לשון הפסוק "וכל העם רואים את הקולות", שעצם אמירתם "נעשה ונשמע", העלתה אותם בדרגתם לדרגת המלאכים ויכלו לראות את הנולד ואת התוצאה הברוכה של קבלת עול תורה ומצוות, ועל כן מבואר מדוע נאמר בפסוק לשון "רואים".

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת יתרו יז שבט תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:28	16:42	16:46
17:42	17:44	17:45
18:21	18:09	18:13

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

ז - רבי חיים פלאגי	כ - רבי עובדיה הדאיה
יח - רבי בנימין ביינוש פינקל,	כא - רבי משה גלאנטי
ראש ישיבת מיר	כב - רבי מנחם מנדל מקוצק
יט - רבי שמעון גרינפלד מסמיהלי	כג - רבי משה קליערס, גאב"ד טבריה

כבודו של הזולת

**ויצא משה לקראת
זותנו... וישאלו איש
לרעהו לשלום** (יח. ז)

...ואמר רבי חלבו אמר רב

הונא כל שיודע בחברו שהוא

רגיל ליתן לו שלום - יקדים לו שלום,

שנאמר: 'בקש שלום ורדפהו'. ואם נתן לו ולא

החזיר - נקרא גולן, שנאמר: 'ואתם בערתם הכרם גזלת העני בבתים'. (ברכות

ו:). היחס לזולת אצל הגאון רבי אברהם שפירא זצ"ל, ראש ישיבת מרכז הרב ומי

שכיהן כרב הראשי לישראל, היה אבן בוחן למצבו הרוחני של האדם, אם מצבו

הרוחני בריא הוא או שמא חולה וזקוק לטיפול מבריא, שכן בגישתו החינוכית

היה מונח היסוד כי יראת שמים חייבת להלוות לה גם השמחה וצהלת הפנים עם

אהבת חברים.

מידי בוקר, כשהיה מגיע למשרדי הרבנות הראשית שב"היכל שלמה", היה מקדים

ושואל בשלום השומר העומד בכניסה, מחליף עימו כמה מילות נימוס והתעניינות

במצבו. הכל כדי לתת את היחס הנכון והטוב לכל אדם ואדם.

ומעשה היה שנסע במונית עם אחד מנכדיו.

הנהג שהסיע את השנים לא שם לב כנראה לאישיות הנכבדה שנסעה עימו,

ומתוך שעמום הדליק את הרדיו. התדר היה מכוון על גל שהשמיע מוזיקה

רעשנית וצורמת. הנכד פנה אל הנהג בנימוס ובעדינות,

וביקש ממונו באם יוכל להנמיך את המוזיקה. ראש הישיבה לא אהב בעליל את

בקשת נכדו, הוא פנה אליו בתרעומת ואמר לו: מה אתה רוצה ממנו, זו העבודה

שלו, תן לו לשמוע מה שהוא רוצה!...

מתוך אותו יסוד נפשי לו חניך ראש הישיבה את תלמידיו במשך שנות דור, שיש

להתחשב בצרכי הזולת, לא ראה זכות מסוימת לעצמו לבקש דבר היכול לבוא על

חשבון הנאת זולתו.

סח הרב חיים שטיינר שליט"א, ר"מ בישיבה:

עד כמה התחשב ראש הישיבה זצ"ל בזולת, וראה לנכון לייקר את כבוד הבריות

בעיני חבריהם, תמיד עובדה זו. נהוג היה בישיבה כי חתן ביום חתונתו מגיע לביתו

של ראש הישיבה כדי להתברך מפיו.

מעשה היה בחתן כזה אשר הגיע מלווה בחברו, השנים נכנסו אצל ראש הישיבה

וראש הישיבה קבל אותם כדרכו בחמימות וברך אותו בשפע ברכות. החבר שאחו

מצלמה בידו, ניסה לכוון את המצלמה, אך משום שהיתה זו מצלמה משוכללת

ולא הבין כיצד לתפעל אותה, הוא השתהה בצילום ולא הספיק לכוון את הצילום
שיהיה מדויק בשעת הברכה של ראש הישיבה.

וכשכבר נסתיימה הברכה והחתן קם מכסאו מבלי להצטלם עם ראש הישיבה,
היה החבר מעט מאוכזב מזה. אך ראש הישיבה הבחין מיד באכזבת החבר הצלם,

ומיד הורה לחתן לשבת לידו שוב,

וכך המתין ראש הישיבה עד אשר סיים הצלם את מלאכתו. וכל כך למה?

בכדי למנוע עגמת נפש מהחתן, שלא ימצא שאין לו תמונה עם ראש הישיבה

מפגישתו זו טרם חתונתו.

חביב עליך כשלך

אם אמרו חז"ל במסכת אבות 'יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך', הנה אצל

ראש הישיבה זצ"ל ראו במוחש מהו "כבוד הבריות" בכל משמעותו הפשוטה

והאמיתית.

בספר "ראש דברך", מצטט המחבר ר' יצחק דדון הי"ו, קטע מתוך שיחה

שערך עם ר' חיים פוטש הי"ו, נהגו של ראש הישיבה זצ"ל מזמן כהונתו ברבנות

הראשית: נהגו של ראש הישיבה זצ"ל,

הבאתי אותו למאות אירועים שונים. בדרך כלל ראש הישיבה התקבל על ידי

המזמינים בכבוד מלכים ממש, ואני, איש פשוט מביט מן הצד,

ותוהה כיצד אתערה ואכנס למסיבות ואספות כאלה של גדולי תורה ודיינים, או

מקורבים שהזמינו את ראש הישיבה לערוך חופה וקידושין או שאר שמחות. לכן

הייתי ממתין באוטו לראש הישיבה.

אך ראש הישיבה מעולם לא הרשה זאת. מיד כשהיה מגיע לאותו מקום, לאחר

כמה מילות נימוסין ותודה,

הוא היה מסתובב ושואל את מארגני המאורע,

או בעלי השמחה: "איפה חיים?"

"חיים? - השיב הלה בתמיהה - מי זה חיים?"

"הנהג שלי - השיב ראש הישיבה - הוא בחוץ, אני לא יושב כאן אם הוא בחוץ.

צריך לקרוא לו, הוא עובד קשה".

וכך, תמיד תמיד, נשלח אדם, או לפעמים בעל השמחה עצמו, שירד לחפש

אותי, ומיד דאגו לתת לי במצוות ראש הישיבה לאכול ולשתות.

אף שראש הישיבה עצמו לא אכל ולא שתה באירועים השונים, אבל הוא לא

רצה לשבת עד שלא ראה שישבתי גם אני בפנים. או אז נכחתי לדעת עד כמה

גדול כבוד הבריות בעיניו.

חוד הפרשה

1. אימתי נעשה צווארו של משה כעמוד של שיש?
2. מניין אנו למדים שחביב כל יחיד מישראל -
לפני הקב"ה כמו רבים?

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

יש לזהר

יש לזהר מלשבח את ראובן בפני שמעון שותפו (או לאשה בפני בעלה, ולבעל בפני אשתו),
שהיטיב עמו בהלוואה או בנתינת צדקה ובתשלום שכר שכיר, ששילם לו כראוי, וכל כיוצא
בוה. כי מצוי הוא על ידי זה להעלות תרעומות בלב שמעון על שותפו ראובן, ופעמים שישבב
גם כן על ידי זה היקף או מחלוקת, בחשבו, כי הוא פיזר את ממונו בתורתו ("חפץ חיים")

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"בתייה" אותיות "תיבה"

בידם לקבל ולא קיבלוהו, וידעו מה שהפסידו. ולא עוד, אלא ביקש המקום להודיעם שכל העולם כולו תלוי בתלמוד תורה שבני ישראל לומדים אותה ומקיימים מצוותיה, וכשם שנשתתק כל העולם בשעה שניתנה תורה, וכל הטבע היה משועבד למתן תורה, כך בשעה שישאל עוסקים בתורה הם משעבדים את כל הטבע אל התורה. וכמו שאמרו רבותינו (תלמוד ירושלמי נדרים ג, ח) אקרא לא-להים עליון לא-ל גומר עלי (תהלים נג, ג), בת שלש שנים ויום אחד ונמלכין בית דין לעברו הבתולין חוזרין.

לפיכך כשנתקבצו האומות אצל בלעם הרשע אמרו לו שמה מכול בא לעולם (זבחים קטז, א), שמעו ולא ידעו מה שמעו, שמעו שהטבע נשתנה סברו שמה מביא מכול כי בשנת המבול נשתנה הטבע ולא שימשו המזלות (ירושלמי פסחים א, א), אבל לא ידעו שניתנה תורה לישראל ונשתעבד הטבע תחת התורה.

אמרו חכמים (שבת פח, א) כל דיבור ודיבור שיצא מפי הגבורה נחלק לשבעים לשונות. תני דבי רבי ישמעאל וכפטיש יפוצץ סלע מה פטיש זה נחלק לכמה ניצוצות אף כל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא נחלק לשבעים לשונות. הגע עצמך, מה ראה הקב"ה לחלק דיבוריו לשבעים לשון, אם תאמר שכל האומות ישמעו מה שהוא אומר והרי כבר החזירה עליהם ולא רצו לקבלה כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ע"ז ב, ב) אם כן מה טעם היו צריכים לשמוע קבלת התורה, ומה טעם היה צריך הקב"ה להשתיק אל כל העולם לשם כך (שמו"ד כט, ט). והנראה לבאר, שלא עשה הקב"ה דבר זה אלא כדי שיראו האומות מה שהיה

מן המעיין

דין - אלא השליש. אם יאמר משה כן, היה נראה שרצה להשליך המשא על אחרים, וגם שהיה דרך גאווה, שהדברים הקלים ישפטו הם והדבר הקשה יביאון אל משה. וכן אם יאמרו ישראל כן, נראה שרצונם שלא יהיה משה דיין עליהם להסיר הכבוד ממנו, ושכל אחד רוצה דיין משבטו שיטה הדין בעדו, לכן יאמר אותו איש נכרי שאין בו אלו החשדות.

אור הזוהר

"ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל" (יח. כא)

פתח רבי שמעון ואמר: 'תבחר' לא נאמר, אלא 'תחזה', לפי טביעות עין. במה? בצורת האדם, באותם ששה אופנים שאמרתם, וכולם נרמזו במקרא זה. אחד: ואתה תחזה - בשערות. שני: מכל העם - במצח. שלישי: אנשי חיל - בפנים. רביעי: יראי א-להים - בעינים. חמישי: אנשי אמת - בשפתיים. ששי: שונאי בצע - בקוי הידים. אלו הם סימנים, שאותם שרוח החכמה שורה עליהם, מכירים בהם בני אדם. ועם כל זה משה לא נצרך לזה, אלא נאמר 'ויבחר משה אנשי חיל' מפני שרוח הקודש באה אליו והודיעה לו, ובה היה רואה הכל. שנאמר 'כי יהיה להם דבר בא אלי'. 'באים אלי' לא נאמר, אלא 'בא אלי' - זו רוח הקודש שהיתה באה אליו ובה היה יודע. (יתרו עח).

"ברוך ה' אשר הציל אתכם מידי מצרים ומידי פרעה אשר הציל את העם". (יח. י)

כפל הלשון - "אשר הציל" - על שום מה? בשאלות ותשובות "הלכות קטנות" (ב. סא) מיישב זאת הגאון רבי משה חגיז זצ"ל, ששתי הצלות היו; האחד, למשה ולאהרן כשהיו הולכים בשליחות, שלא פגעו בהם המצרים או פרעה בכניסתם לפניו, והשני הוא הצלת העם מתחת יד מצרים, שהם היו המחזיקים בה. וממילא לגבי משה ואהרן נאמר "אשר הציל אתכם מיד מצרים ומידי פרעה", ואילו לגבי העם נאמר רק "מתחת יד מצרים". כי לגבי משה ואהרן היתה גם הצלה מיוחדת מפרעה, כאשר באו לפניו בשליחות הקדוש ברוך הוא, מה שאין כן לגבי העם, שלא היו בהצלה זו אלא בהצלה כללית "מתחת יד מצרים".

"ביום הזה באו מדבר סיני" (יט. א)

טעם לכך. שלא נזכר בתורה בפירוש. זמן מתן תורתנו. כותב הרב "כלי יקר": לפי שעל מתן תורה, לא רצה השי"ת להגביל יום ידוע. לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מימות השנה, כאילו באותו היום קיבלה מהר סיני. וכמו שאמרו חז"ל שהתורה נמשלה לדד. מה דד זה כל זמן שהתינוק ממשמש בה הוא מוצא בה טעם חדש, כך התורה כל ההוגה בה מוצא בכל יום טעם חדש. על כן דין הוא שיהיה דומה אליו בכל יום, כאילו קבלה מהר סיני. ואם כן כל יום הוא מתן תורה אצל ההוגים בה, ועל כן אין ראוי להגביל יום ידוע לנתינתה.

"ושפטו את העם בכל עת". (יח. כב)

ויש להקשות, כותב בספר "תולדות יצחק", וכי משה לא ידע עצת יתרו שבא ללמדה לו? כך הוא הסבר הענין: יש דברים שאין ראוי שיאמרו אותם הבעלי

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

"כל הנוגע בהר מות יומת" (יט. יב).

בספר "חפץ חיים" על התורה, מדגיש ומעורר על העניין הבא: ומה אם הר שאין בו דעת ואינו מרגיש כלום, מכל מקום נתקדש על ידי קבלת התורה, עד שהוזהרו כל ישראל מלנגוע בקצהו - קל וחומר למי שנוגע ופוגע בכבודו של תלמיד חכם,

שלמד את התורה גופה, ושיש בו דעת ומרגיש העלבון, על אחת וכמה וכמה שהנוגע בו כנוגע בבת עינו.

כאשר כיהן הגאון רבי אריה לייבוש ליפשיץ זצ"ל, בעל "ארי דבי עילאי" רב בווישניצא, היתה שם תקנה שאין לרב להתערב בעניני ה"חברא קדישא". ונהגו בכל שנה בחול המועד סוכות לבחור את הגבאי של ה"חברא קדישא".

מעשה מחריד אירע, כפי המסופר בספר "ידעו דורותיכם", שהרב התערב פעם בעניני בחירת הגבאי. בתקופה זו היו מנהיגי הקהילה ממתנגדי הרב, וכעת מצאו לגבות את חובם. הם באו אל הרב והורו לו בתוקף כי עליו לעזוב את העיר ווישניצא מיד אף בחול המועד ובאמצע הלילה. ניסה רבי אריה לייבוש לדחות את הצרה שנפלה עליו בפתע פתאום, וביקש מהם להשאיר לכל הפחות עד אחר סוכות, אך ראש הקהל נענע לו בראשו כי אינו מסכים בשום אופן.

הקפיד עליו רבי אריה, באותו מעמד, ואיחל לו שישאר במצב הזה, וכך הוה, שכל ימיו היה אותו אדם מונע את ראשו. גם טובי הקהילה אשר היה להם חלק בביזוי הרב לא יצאו נקיים ונענשו שלא כדרך הטבע.

והנה לאחר זמן מועט מאז שעזב רבי אריה לייבוש את העיר ווישניצא, נתלקחה אש באחד הבתים והתפשטה במהירות עד אשר כשני שלישי מהבתים של העיר היו למאכלת האש ונשרפו כליל. אלפים נשארו ללא קורת גג, והכל הבינו שהאסון אירע להם על שלא נזהרו בגחלתו של הגאון בעל "ארי דבי עילאי". וגם הגויים האמינו שבגלל שהרעו לאותו צדיק נתקללו ונגעה בהם יד ה'.

כבוד חכמי התורה

וסיפר בעל העגלה שהוביל את הגאון בחצות הלילה בצאתו מווישניצא, שכאשר יצאו את העיר עמד הרב על העגלה והחזיר את פניו כלפי העיר, ופרש ידיו כלפי מעלה והתפלל...

כך יצא הגאון רבי אריה לייבוש ליפשיץ ועבר בין לילה מווישניצא לעיר בריגיל, שם נטע אהלו לתורה ועבודת ה' בקדושה ובטהרה, ושוב לא התערב בצרכי ציבור, ואמר על עצמו את הפתגם הידוע: "תחילה רציתי לתקן את העולם כולו, וראיתי שלא עלה בידי, ואז רציתי לתקן את המדינה וכשגם זה לא עלתה בידי, אמרתי לתקן לכל הפחות את עירי, והנני רואה שגם זה לא הצליח בידי, אם כן אלכה ואשובה לתקן את עצמי."

חס הבורא על כבוד חכמי

אל הגאון רבי משה סופר זצ"ל, בעל ה"חתם סופר", הגיע ישיש עני והוזמן להכנס לחדרו של הצדיק. הוא הסתגר עמו שעה ארוכה לפליאת מקורבי החתם סופר שידעו כמה יקרה לו כל דקה. לבסוף כתב לו מכתב המלצה שיעמדו לימינו בעת דחקו והעניק לו נדבה הגונה. קם החתם סופר וליווהו החוצה, והכל עומדים ותמהים על הכבוד הרב שמוענק לו.

כששב החתם סופר לביתו, סיפר להם פשר הדבר: "כאשר כיהן מורי ורבי הגאון רבי נתן אדלר זצ"ל כרבה של בוסקוביץ, קמו לו מתנגדים רבים שרדפו אותו ומררו את חייו. לבסוף גרמו לו לעזוב את העיר."

"שאלתי את רבי: הלא אמרו חז"ל (ברכות יט:) שהשי"ת תובע כבודו של חכם. ועוד אמרו במדרש (תנחומא - תולדות) שחס הבורא על כבודו של צדיק יותר מכבודו, ואם כן היאך יתכן שהאנשים שהתקוטטו עמו ורדפו אותו הינם שקטים ושלוים ואינם נענשים על כך?"

"השיב לי רבי: אל תדאג בני, עוד תראה שכולם יתדפקו על דלתך דלים ורשים ויבקשו נדבה... ואמנם כאשר אמר כן היה, כולם באו אחד אחד וסיפרו לי סאת צרותיהם, תסמרנה שערות הראש לשמען. כולם הגיעו מלבד אחד..."

"תמהתי והצטערתי על כך שלא נתקיימו דברי רבי בשלימותם. והנה היום הגיע גם הוא, הכנסתיו לחדרי ושמעתי את קורותיו, והנה נתברר שגורלו המר מכולם, ונוכחתי לראות כמה גדולה אזהרת חז"ל להזהר בגחלתם של חכמים ששניתכם נשיכת נחש ועקיצתם עקיצת עקרב, והפוגע בהם לא ינקה".

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אך טוב וחסד

רבי חיים פינטו זיע"א הרבה לדאוג למען העניים והנוזקים שבעירו. סדר יומו היה קבוע מידי יום ביומו. מדי בוקר, לאחר התפילה, היה יוצא לפקוד את קבר סבו, הצדיק המקובל רבי חיים הגדול זיע"א, בבית העלמין הישן, אשר תמיד היה מזכיר את שמו בשעה שהיה מברך אנשים. וכך היה אומר למתברכים: "זכות כ"ק אבא זקיני זיע"א תגן בעדכם".

לאחר מכן היה יוצא לבית העלמין החדש, שם היה משתטח על קבר אביו הצדיק הקדוש רבי יהודה (הדאן) זצ"ל, ומשם היה חוזר לעיר כשמגמת פניו אל החנויות כדי לרכוש מצרכים לעניי העיר.

תחנתו הבאה היתה בשער העיר. שם היה עומד במשך כמה שעות וממתין לעוברים ושבים, או לאורחים שהגיעו מחוץ לעיר, כדי לעסוק במצות הצדקה. רבי חיים היה מבקש מהם שיתרמו מהונם עבור עניי העיר, ובכך יקיימו מצות "מתן בסתר"; הנותנים לא יידעו למי מגיע הכסף, והעניים לא יתביישו ליטול את העזרה מהצדיק, המשמש כשליח מצוה. היהודים שעברו במקום ידעו, כי רבי חיים פינטו זיע"א התברך ביכולת

מופלאה לומר לכל אחד ואחד את סכום הכסף המדוייק שצורר לו באמתחתו. בשל כך הם לא נמנעו ולא התחמקו ממנו ותרמו לו איש איש כפי יכולתו.

והיו גם כאלה שתרמו לו כפי הסכום אשר נקב להם מראש. מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, סיפר לנו ששמע מפי איש אמת, שאנשים היו 'מחפשים' את רבי חיים זיע"א, או שעברו לידו בכוננה תחילה, בכדי שהוא יבקש מהם סכום מסויים לצדקה. וכן ידעו והאמינו, שאם רבי חיים ידרוש מהם כסף והם יתנו לו, הרי זו סגולה להצלחה ויעבור עליהם יום טוב מכל הבחינות. כעבור מספר שעות, היה הצדיק רבי חיים זיע"א סופר את הכסף ומבקש

עקב טעות בפרסום הקודם במספרי העלונים החסרים לנו, אנו חוזרים ומפרסמים שוב:

תש"ס - 13 תשס"א - 25,26,27,28, תשס"ה - 253,254,261
מי שיש ברשותו את העלונים הנ"ל נא ליצור איתנו קשר
בט"ל או במייל אנו נצלם ונחזיר תודה!